

Deák László

EGY GYOMNÖVÉNY-KERT

Ha csak körülnézek, bekapcsol a Cannon-féle vészreakció,
 agyamban szétfröccsen a szükséges adrenalindózis,
 ahogy Cz. L. írja, míg Elvis hallgatása közben olvasom.
 De torokszorító szépség ez a vadvilág! Életnek, amíg van, fészke,
 és nem vesz rajt erőt se fagy, se féreg, megdicsőül, ha kell,
 de meg nem bocsát. Mi ez, ha nem esztelen talány?
 Éveket tölteni szilaj közegében. Éveket? Évtizedeket, öröklétet,
 mindig csak itt, soha máshol, vagy alig, legfeljebb gyors percekig,
 mint egy álmódásban. Mindig itt, a dudvák és paréjok honában,
 szaladó ördögsekér után szaladva, királydinnyeízt kóstolva,
 tüzes csalánnal koszorúzottan dőlök hanyatt mézszínű avarban,
 számárbogánccs-ropogatva, lép menti sóvár álmodozással.
 Juhász országára gondolok mostan, tenyészetére, és Kormos költő
 farkasalmabokrára. Mindkettő — ma már — széthullt darabokra?
 Nem, nem. Semmi támadás. Nem támad senki, semmi. Minden van,
 folytonosan. Szívó-szárító tarack futva föld alatt, pozsgás, szőrös,
 tövises száruk, levelek felül, magvat okádó terméssel hónuk alatt.
 Nincs oly oktalan jószág, mely a parlagon közelükbe merészkedne,
 még a göndör félvad is rőfögve inal el közeikből a páskomon.
 Csak az ember él meg itt, könnyezve, tüsszögve, béketűrőn.
 —*Itt a kertem — mondja —, egyszer majd rendbe hozom!*
 Helyette régi könyveket porol, csapdos össze a küszöbön,
 fotón silabizál ismerős rokont, forgatja, mint egy szentképet,
 és hümmög hozzá, mert róluk régóta semmi sem jut eszébe.
 Vagy eszébe jut Brassens, Montand, Reggiani és Aznavour,
 Barbara vagy Greco csak ritkán. Hiába. Abból se lett semmi.
 Talány, miért habzsol fel érzékeny szövetet telhetetlen bendő,
 önképe alá ritka kerti pompát? Szépség! miért hullasz szét?
 Könyörtelenül csörtet, gázol, hódoltat bennünk gaz horda,
 és a *kibérlett lelkiismeret*. Gonosz szándéknak vad zsoldosai:
 íme martalékotok vagyunk. Hát jó előre megfizessetek!
 Ha kürtöl is kora fagy, kemény tél, hó- s jégcsapdában földjeink,
 fátyolka vállat von s legyint: *szánalmas ijesztés, semmi több!*
De ha akarom, az idej termést megfojtom, ne reménykedjete!

Utolsó cseppig zsaroló karógyökér, csapoló szivornya, szívóka,
 nyeldekő cső, sápasztó korong, köpöly, fejőbimbó és kaes:
 díszletek mögött maradvá végig, tiétek mégis a győztes szerep.
 Amiben éppúgy hamvadtok, mint aranycsináló, csodadoktor,
 gyilkos haramia vagy szent szűz hamvad el, fennen hallatva
 valami ősi, már szövege sincs közös éneket, közelebb még
 a testvéri szívhez, de már *így sem elég közel*.

Székeltyföld, 2008/5.

(Deák László 1946-ban született Budapesten. Verset ír. József Attila-díjas.)